



ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2096	Κυριακὴ Ἁγ. Πάντων (Ἐβρ. 11,33 – 12,2) 3 Ἰουνίου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

«Νέφος μαρτύρων»

(Ἐβρ. 12,1)

Οἱ **πρῶτοι Χριστιανοί**, ἀγαπητοί μου, καὶ μάλιστα ὅσοι προέρχονταν ἀπὸ τὴν Ἰουδαϊκὴ θρησκεία, **ὑπέφεραν πολὺ** ἐκ μέρους τῶν ἄλλων πού δὲν εἶχαν πιστέψει στὸ Χριστό. Ἐκεῖνοι πού δὲν εἶχαν γνωρίσει τὸ φῶς τοῦ Εὐαγγελίου, οἱ ἄνθρωποι τοῦ σκότους, δῖωκαν ἀγρίως τοὺς «*υἱοὺς τοῦ φωτός*» (Ἰω. 12,36. Ἀ' Θεσ. 5,5)· τὰ πιὸ σατανικά μέσα χρησιμοποιοῦσαν γιὰ νὰ ἐξοντώσουν τὰ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας.

Καὶ οἱ περισσότεροι μὲν ἀπὸ τοὺς Χριστιανούς ἔμεναν πιστοὶ καὶ ἀφωσιωμένοι στὸν «*ἀρχηγὸν τῆς πίστεως*», πού λέει σήμερα ὁ ἀπόστολος (Ἐβρ. 12,2), τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν· **μερικοὶ** ὅμως, μπροστὰ στὴν ἄγρια θύελλα τῶν διωγμῶν, ἄρχισαν νὰ κάμπτωνται, **ἔδειχναν σημάδια λιποψυχίας**.

Οἱ Χριστιανοὶ αὐτοὶ εἶχαν ἀνάγκη ἀπὸ παρηγορία καὶ ἐνίσχυσι. Καὶ ὁ **ἀπόστολος Παῦλος**, πού ἡ μεγάλη καρδιά του λυπόταν γιὰ τὴν ἀπώλεια καὶ ἐνὸς ἀκόμη Χριστιανοῦ, **ἐνδιαφέρεται νὰ τονώσει τὶς ψυχές τους**, ὥστε κανεὶς νὰ μὴν ἐγκαταλείψῃ τὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀρετῆς, ἀλλὰ ὅλοι νὰ μείνουν πιστοὶ στὸ Χριστὸ μέχρι θανάτου. Γράφει λοιπὸν πρὸς ὅλους αὐτοὺς τὴν πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολή του· καὶ ἡ φωνή του, σὰν ἐγερτήριος σάλπιγγα, ἀκούγεται παντοῦ. Καὶ τί λέει; Καὶ τί δὲν λέει!

Ἀδελφοί μου, λέει, **μείνετε ὅλοι στὶς θέσεις σας!** Κανεὶς σας μὴν πετάξῃ τὰ ὄπλα τοῦ Χριστιανοῦ, κανεὶς σας μὴ ντροπιήσει τὴν παράταξι τοῦ Κυρίου. Κάντε ὑπομονή. Ἀγωνιστῆτε, κ' ἐτοιμαστῆτε γιὰ νὰ δώσετε μάχες ἀκόμη πιὸ σκληρὲς ἀπ' ὅ,τι μέχρι τώρα. Ὁ ἐχθρὸς εἶνε ὑπουλος, θὰ πετάγεται μπροστὰ σας σὲ κάθε βῆμα. Ἄλλ' ὅ,τι καὶ ἂν συμβῆ, σᾶς παρακαλῶ νὰ μείνετε στὶς θέσεις σας. Καὶ γιὰ νὰ ἔχετε μία δυνατὴ ἐνίσχυσι μέσα σὲ ὅλους τοὺς διωγμούς σας, σᾶς συμβουλεύω καὶ σᾶς συνιστῶ τὸ ἐξῆς.

Μὴ λησμονεῖτε τὶς θυσίες καὶ τὸ αἷμα πού ἔχυσαν τόσοι καὶ τόσοι **ἀδελφοί σας**, πού προηγήθηκαν καὶ **ἀναδείχθηκαν ἤδη μάρτυρες** τῆς πίστεώς μας. Δεῖξτε τὴν ὑπομονὴ καὶ τὴν ἀνδρεία πού ἔδειξαν ὅλοι αὐτοί. Μισήστε τὴν ἁμαρτία, τὴν προδοσίαν, τὸ συμβιβασμό· **ζηλώστε τὸ θάρρος καὶ τὴν παρρησίαν τους, μιμηθῆτε** τὴ συνέπεια καὶ τὴν ἀκεραιότητά τους, μὴ καμφθῆτε. Στὸ δρόμο σας προπορεύονται οἱ μάρτυρες ἀδελφοί σας καὶ ἰδίως ὁ βασιλεὺς τῶν μαρτύρων, ὁ ἴδιος ὁ Χριστός...

Αὐτὴ τὴν ἔννοια ἔχει, νομίζω, ἡ **θαυμάσια περικοπὴ τοῦ ἀποστόλου** πού ἀκούσαμε σήμερα στοὺς ναοὺς μας καὶ πού τελειώνει –καὶ συνεχίζει παρακάτω– μὲ τὰ λόγια· «*Τοιγαροῦν καὶ ἡμεῖς* (=κ' ἐμεῖς λοιπὸν), *τοσοῦτον ἔχοντες περικείμενον ἡμῖν νέφος μαρτύρων* (=ἔχοντας γύρω μας τόσο μεγάλο σύννεφο ἀπὸ μάρτυρες), *ὄγκον ἀποθέμενοι πάντα καὶ τὴν εὐπερίστατον ἁμαρτίαν* (=πετώντας ἀπὸ πάνω μας κάθε βᾶρος καὶ τὴν ἁμαρτία πού εὐκόλα μπορεῖ νὰ μᾶς νικήσῃ), *δι' ὑπομονῆς τρέχωμεν τὸν προκειμένον ἡμῖν ἀγῶνα* (=ἄς τρέχουμε μὲ ὑπομονὴ τὸν ἀγῶνα δρόμου πού ἔχουμε μπροστὰ μας), *ἀφορῶντες εἰς τὸν πίστεως ἀρχηγὸν καὶ τελειωτὴν Ἰησοῦν* (=ἔχοντας τὸ βλέμμα μας στραμμένο στὸν ἀρχηγὸ τῆς πίστεώς μας πού μᾶς ὁδηγεῖ στὴν τελειότητα), *ὃς ἀντὶ τῆς προκειμένης αὐτῷ χαρᾶς ὑπέμεινε σταυρόν, αἰσχύνης καταφρονήσας* (=ὁ ὁποῖος, ἀντὶ ν' ἀπολαμβάνῃ τὴν χαρὰ πού τοῦ ἀνήκε, ὑπέμεινε σταυρικὸ θάνατο περιφρονώντας τὴ ντροπή), *ἐν δεξιᾷ τε τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ κεκάθικεν* (=καὶ τώρα ἔχει καθίσει στὰ δεξιὰ τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ). *Ἀναλογίσασθε γὰρ τὸν τοιαύτην ὑπομεμενηκότα ὑπὸ τῶν ἁμαρτωλῶν εἰς αὐτὸν ἀντιλογίαν* (=Ἀναλογιστῆτε λοιπὸν αὐτὸν πού ἔχει ὑπομείνει τέτοια ἀντιλογία ἀπ' τοὺς ἁμαρτωλοὺς πού τὸν βασάνισαν), *ἵνα μὴ κάμητε ταῖς ψυ-*

χαῖς ὑμῶν ἐκλυόμενοι (=γιαὶ νὰ μὴν κουραστοῦν οἱ ψυχές σας κ' ἐξαντληθῆτε)» (ἔ.ἀ. 12,1-3).

* * *

«*Νέφος μαρτύρων*»! Δηλαδή, δὲν εἶνε λίγοι οἱ μάρτυρες· **εἶνε πολλοί, ἀναρίθμητοι**, ἀποτελοῦν νέφος ὁλόκληρο.

Ἄν ἦταν δύο ἢ τρεῖς, θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ φέρη καὶ **ἀντίρρησι** λέγοντας· Λίγοι μόνο κατώρθωσαν νὰ μείνουν πιστοὶ στὸ Χριστό, συνεπῶς δὲν εἶνε δίκαιο νὰ ζητῆται ἀπὸ μᾶς κάτι ποὺ ἐλάχιστοι τὸ πέτυχαν. Ἐν τούτοις οὔτε ἡ ἀντίρρησι αὐτὴ στέκει, **δὲν εἶνε σοβαρή**· διότι, ἀκόμη καὶ ἕνας ἀπ' τὰ ἑκατομμύρια τῶν ἀνθρώπων ἂν βρισκόταν νὰ μείνη μέχρι τέλους πιστὸς στὸ Χριστό καὶ νὰ ἐφαρμόσῃ στὴ ζωὴ του τὸ Εὐαγγέλιο, θὰ ἔφτανε αὐτὸς καὶ μόνο ὁ ἕνας νὰ δείξη, ὅτι ἡ χριστιανικὴ πίστις καὶ ζωὴ δὲν εἶνε κάτι τὸ ἀκατόρθωτο. Νὰ ὅμως ὅτι ὄχι ἕνας ἀλλὰ πολλοί, «*ἐκ πάσης φυλῆς καὶ γλώσσης καὶ λαοῦ καὶ ἔθνους*» (Ἀπ. 5,9), πιστεύουν στὸν Κύριο, ζοῦν ἐν Κυρίῳ καὶ πεθαίνουν γιὰ τὸν Κύριο.

Τὸ φωτεινὸ αὐτὸ νέφος τῶν μαρτύρων, ποὺ δὲν διαλύεται ἀλλ' ἀντιθέτως κάθε μέρα πυκνώνει μὲ νέους μάρτυρες τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀρετῆς, εἶνε τὸ **καύχημα τοῦ Χριστιανισμοῦ**, ἡ **λύπη τῶν δαιμόνων**, ἀλλὰ –ἐκεῖνο ποὺ κυρίως μᾶς ἐνδιαφέρει ἐδῶ– εἶνε ὁ τρομερὸς **ἐλεγχος τῶν ἀμελῶν καὶ ἀδιαφόρων** ψυχῶν.

Τί προφασίζονται οἱ ψυχές αὐτές· Θέλουμε, λένε, νὰ ζήσουμε καὶ νὰ πεθάνουμε ὡς πιστοὶ Χριστιανοί, ἀλλὰ χίλια ἐμπόδια δὲν μᾶς ἀφήνουν. Σήμερα οἱ περιστάσεις εἶνε δύσκολες· τὸ ἐπάγγελμά μας εἶνε πολυάσχολο, οἱ πειρασμοὶ πολλοὶ καὶ διάφοροι... Αὐτὰ καὶ ἄλλα τέτοια προφασίζονται οἱ πολλοί, γιὰ νὰ δικαιολογήσουν τὴν ἀμέλεια, τὴν ὀκνηρία καὶ τὴ δειλία τῶν ψυχῶν τους.

Νὰ ὅμως οἱ μάρτυρες! Ἔζησαν κάτω ἀπὸ τὶς χειρότερες συνθήκες. Ἦ θλίψι μὲ ὅλα τὰ εἶδη τῆς ὠρμησε λυσσαλέα ἐναντίον τους, γιὰ νὰ τοὺς ἀπογοητεύσῃ καὶ τοὺς καταβάλλῃ· ὁ σατανᾶς ἔρριξε πάνω τους ὅλους τοὺς πειρασμούς· ὁ κόσμος ξεσηκώθηκε σύσσωμος. Καὶ ὅμως αὐτοὶ ἔμειναν σταθεροὶ μέχρι τέλους. Ἄν τολμᾶμε, ἄς συγκρίνουμε τὰ δικά μας «μαρτύρια» μὲ τὰ μαρτύρια τῶν ἁγίων, καὶ θὰ δοῦμε ὅτι οὔτε τὸ ἕνα χιλιοστὸ τῶν ὄσων ὑπέφεραν ἐκεῖνοι δὲν ὑποφέρουμε ἐμεῖς, οἱ περισσότεροι ἀπὸ μᾶς. Λέω οἱ περισσότεροι ἀπὸ μᾶς, γιὰτὶ δὲν ἀρνοῦμαι ὅτι **ὑπάρχουν καὶ σήμερα** σὲ διάφορες ἀντιχριστιανικὲς χῶρες Χριστιανοὶ ποὺ ἀνανεώνουν καὶ στὸν αἰῶνα αὐτὸν τὰ μαρτύρια τῶν παλαιῶν μαρτύρων.

Ἄλλ' αὐτοὶ εἶνε οἱ ἐκλεκτοί. **Οἱ ἄλλοι ἐμεῖς τί κάνουμε;** Τί ἔχουμε ν' ἀναφέρουμε ἀπὸ τοὺς πειρασμούς μας ἄξιο νὰ συγκριθῆ μὲ τοὺς πειρασμούς τῶν μαρτύρων; Γιὰ μᾶς, ποὺ δὲν πέσαμε ἀκόμη στοὺς μεγάλους πειρασμούς καὶ δὲν δοκιμάσαμε τὸ βάθος τῆς θλίψεως, καὶ δὲν παλέψαμε στήθος μὲ στήθος ἐναντίον τῆς ἀμαρτίας τοῦ αἰῶνος τούτου, γιὰ μᾶς ποὺ τόσο εὐκόλα ἀπογοητευόμαστε κ' ἐγκαταλείπουμε ἄνανδρα τὰ τιμημένα πεδία τῶν ἀγώνων, τὸ μέτωπο τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας, ναί, γιὰ μᾶς τοὺς σημερινούς Χριστιανούς **θὰ μπορούσε ὁ ἀπόστολος Παῦλος νὰ ξαναπῆ** τὰ μεγάλα του ἐκεῖνα ἀφυπνιστικὰ λόγια (Ἐβρ. 12,4-7)· «*Οὐπω μέχρις αἵματος ἀντικατέστητε πρὸς τὴν ἀμαρτίαν ἀνταγωνιζόμενοι* (=Δὲν ἀντισταθήκατε ὡς τώρα μέχρι αἵματος ἀγωνιζόμενοι κατὰ τῆς ἀμαρτίας), *καὶ ἐκλέλησθε τῆς παρακλήσεως, ἣτις ὑμῖν ὡς υἱοῖς διαλέγεται* (=καὶ ξεχάσατε τὸν παρηγορητικὸ λόγον ποὺ ἀπευθύνει ὁ Κύριος σ' ἐσᾶς σὰν σὲ παιδιὰ του)· *Ἔγέ μου, μὴ ὀλιγώρει παιδείας Κυρίου, μηδὲ ἐκλύου ὑπ' αὐτοῦ ἐλεγχόμενος* (=Γιὰ ἐμὲ μου, μὴ ἀμελεῖς νὰ δέχεσαι τὴν παιδαγωγία τοῦ Κυρίου, μήτε νὰ παραλύῃς ὅταν ἐλέγχεσαι ἀπὸ αὐτόν). *ὄν γὰρ ἀγαπᾷ Κύριος παιδεύει, μαστιγοῖ δὲ πάντα υἱὸν ὄν παρὰδέχεται* (=γιατὶ ὁ Κύριος ὅποιον ἀγαπᾷ τὸν παιδεύει, καὶ μαστιγώνει ὅποιον τὸν ἀναγνωρίζει ὡς δικό του παιδί). *εἰ παιδεῖαν ὑπομένετε, ὡς ὑἱοῖς ὑμῖν προσφέρεται ὁ Θεός...* (=ἂν ὑποφέρετε τὴν παιδαγωγία, αὐτὸ δείχνει ὅτι ὁ Θεὸς σᾶς συμπεριφέρεται σὰν σὲ υἱοῦς του...)

* * *

«*Νέφος μαρτύρων*»! Ἀδελφέ μου, σοῦ δίνω μιὰ ταπεινὴ συμβουλή, ἢ μᾶλλον σοῦ τὴ δίνει ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Στοὺς πειρασμούς καὶ τὶς θλίψεις σου, ποὺ ἀσφαλῶς θὰ σὲ βροῦν ἐφ' ὅσον βαδίζεις τὸ δρόμον τοῦ Χριστοῦ, θὰ αἰσθάνεσαι μεγάλη ψυχικὴ ἀνακούφισι, θὰ ἐμπνέεσαι καὶ θὰ παίρνης θάρρος γιὰ νὰ συνεχίσης μέχρι τέλους τὸν ἀγῶνα, **ἂν θυμᾶσαι τί ἔπαθαι καὶ τί ὑπέφεραν** γιὰ τὴ δόξα τοῦ Χριστοῦ ἑκατομμύρια μάρτυρες. Ἔτσι θ' ἀποδιώχνης ἀπ' τὴν ψυχὴ σου τὴ δειλία, τὴν ἀπελπισία καὶ τὴν ἀπογοήτευσι, καὶ γεμάτος πίστι θὰ βαδίζης πρὸς τὰ ἐμπρός, ἕως ὅτου φθάσης στὸ τέρμα τῆς νικηφόρου πορείας σου, **στὸν οὐρανόν**, ὅπου μὲ ἀπερίγραπτη χαρὰ θὰ σὲ ὑποδεχθοῦν τὰ πλήθη τῶν μαρτύρων καὶ τῶν ἀγγέλων καὶ θὰ ποῦν καὶ γιὰ σένα· Ὁ ἀδελφός μας αὐτὸς *ἔρχεται* «*ἐκ τῆς θλίψεως τῆς μεγάλης, καὶ ἔπλυνε τὴν στολὴν αὐτοῦ καὶ ἐλεύκανεν αὐτὴν ἐν τῷ αἵματι τοῦ ἀρνίου*» (Ἀπ. 7,14).

(f) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**



ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2097	Κυριακὴ Β' Ματθαίου (Ματθ. 4,18-23) 10 Ἰουνίου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Πότε ὁ Θεὸς εὐλογεῖ ἓνα χωριὸ

«Περιπατῶν παρὰ τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας εἶδε δύο ἀδελφούς...» (Ματθ. 4,18)

Αρχίζω τὴν ὁμιλία, ἀγαπητοί μου, μὲ ἓνα ἐρώτημα. Εἶνε κανεὶς ἀπὸ σᾶς ποὺ πῆγε στοὺς Ἁγίους Τόπους; εἶνε κανένας ποὺ ἔγινε χατζῆς, ὅπως λένε; Στὴ Γερμανία πᾶμε, στὴν Αὐστραλία πᾶμε, στὸν Καναδᾶ πᾶμε, παντοῦ πηγαίνουμε, ἀλλὰ στοὺς Ἁγίους Τόπους δὲν πηγαίνουμε.

Ὅσοι λοιπὸν ἔχουν πάει στοὺς Ἁγίους Τόπους, ξέρουν ὅτι ἐκεῖ, ποὺ πάτησε ὁ Χριστός, ποὺ δίδαξε ὁ Χριστός, ποὺ σταυρώθηκε ὁ Χριστός, ἐκεῖ ὑπάρχει μιὰ λίμνη. Τὴν ἀκούσατε· γι' αὐτὴ τὴ λίμνη μιλάει σήμερα τὸ εὐαγγέλιο ἀλλὰ τὴ λέει «θάλασσαν» (Ματθ. 4,18). Ὅπως ὑπάρχουν λίμνες στὴν πατρίδα μας, ἔτσι καὶ στοὺς Ἁγίους Τόπους ὑπάρχει μιὰ λίμνη ἀρκετὰ μεγάλη, ποὺ ὀνομάζεται λίμνη ἢ «θάλασσα τῆς Τιβεριάδος» (Ἰω. 6,1· 21,1) ἢ «θάλασσα τῆς Γαλιλαίας» (Ματθ. 4,18· 15,29. Μάρκ. 1,16· 7,31. Ἰω. 6,1) ἢ «λίμνη Γεννησαρέτ» (Λουκ. 5,1,2· 8,22,23,33). Ἐπειδὴ δηλαδὴ εἶνε πολὺ μεγάλη, δὲν ὀνομάζεται μόνον λίμνη ἀλλὰ ὀνομάζεται καὶ θάλασσα.

Γι' αὐτὴ τὴ λίμνη, ἀγαπητοί μου, γι' αὐτὴ τὴ θάλασσα, μιλάει σήμερα τὸ εὐαγγέλιο. Καὶ ὅπως ἐδῶ, στὶς λίμνες τῆς πατρίδος μας, συναντοῦμε συχνὰ στὶς ὄχθες τοὺς χωριά - ψαροχώρια, ἔτσι καὶ στὴ μεγάλη αὐτὴ λίμνη ποὺ πῆγε ὁ Χριστός, στὴ λίμνη αὐτὴ τῆς Παλαιστίνης μέσα στὴν ὁποία πέφτουν τ' ἁγιασμένα νερὰ τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ, στὴ λίμνη αὐτὴ δεξιὰ κι ἀριστερά, ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη, ὑπάρχουν μέχρι σήμερα χωριά, διάφορα χωριά. Στὰ χωριά αὐτά, ὅπως εἶνε φυσικό, κατοικοῦσαν ψαράδες, φτωχοὶ ψαράδες.

Ὁ Χριστὸς πῆγε στὰ μέρη αὐτά. Περπάτησε στὴν ὄχθη τῆς λίμνης, στάθηκε καὶ κήρυξε ἐκεῖ τὸ εὐαγγέλιο στοὺς ἀπλοϊκοὺς κατοίκους τῆς περιοχῆς, μπῆκε στὶς βάρκες καὶ στὰ καΐκια τῶν ψαράδων, ταξίδεψε διασχίζοντας τὰ νερὰ τῆς, ἀλλὰ καὶ πολλὰς φορὲς θαυμα-

τούργησε σ' αὐτὴν· ἄλλοτε κατέπαυσε τὴν τρικυμίᾳ τῆς, ἄλλοτε περπάτησε πάνω στὰ ἀφρισμένα κύματά τῆς, ἄλλοτε εὐλόγησε τὴν ἀλιεῖα τῶν φτωχῶν ψαράδων τῆς.

Τὸ σπουδαιότερο ὅμως εἶνε, ὅτι ἀπὸ τοὺς ψαράδες ἐκείνους διάλεξε τοὺς πρώτους μαθητάς του. Ὑπῆρχαν, ὅπως εἶπαμε, ἐκεῖ γύρω στὴ λίμνη πολλοὶ ψαράδες· ἔρριχναν τὰ δίχτυα τους στὰ νερά, ἐπιαναν ψάρια, τροφοδοτοῦσαν μ' αὐτὰ τὴν ἀγορὰ τῶν κοντινῶν χωριῶν καὶ πόλεων, καὶ ἔτσι ζοῦσαν τὶς οἰκογένειές τους. Ἀπὸ ὅλους λοιπὸν ἐκείνους τοὺς ψαράδες ὁ Κύριος διάλεξε τέσσερις, ὅπως λέει σήμερα τὸ εὐαγγέλιο· διάλεξε τὸν ψαρᾶ τὸν Ἀνδρέα καὶ τὸν ψαρᾶ τὸν Πέτρο ποὺ ἦταν μεταξὺ τους ἀδέρφια, κι ἀκόμα τὸν ψαρᾶ τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν ψαρᾶ τὸν Ἰωάννη ἐπίσης ἀδέρφια.

Γιατί ἄραγε διάλεξε αὐτὰ τὰ ἀδέρφια;

✓ Πρῶτον, διότι μεταξύ τους εἶχαν ἀγάπη. Ξέρω δυὸ ἀδέρφια στὴν Ἀθήνα, ποὺ μεταξύ τους ἔχουν μεγάλο μίσος, καὶ ὠδηγήθηκαν στὰ δικαστήρια, ἔφτασαν μέχρι τὸν Ἄρειο Πάγο, κι ὅταν πέθαινε ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς δύο ὁ ἄλλος δὲν πῆγε νὰ τοῦ ζητήσῃ συγχώρησι. Δὲν ἦταν λοιπὸν τέτοια τὰ ἀδέρφια αὐτὰ γιὰ τὰ ὁποῖα μιλάει σήμερα τὸ εὐαγγέλιο. Καὶ ὁ Ἀνδρέας ἀγαποῦσε τὸν Πέτρο, καὶ ὁ Ἰωάννης ἀγαποῦσε τὸν Ἰάκωβο· ἦταν ἀδέρφια ἀγαπημένα.

✓ Ὁ ἓνας λόγος ποὺ τοὺς προτίμησε ἦταν διότι εἶχαν μεταξύ τους ἀγάπη· ὁ δεύτερος τώρα λόγος; ἦταν ἐργατικοί. Φτωχαδάκια ἀσφαλῶς, ὄχι ὅμως τεμπέληδες. Σηκώνονταν τὴ νύχτα καὶ ἄρχιζαν δουλειά· ἐτοίμαζαν τὰ δίχτυα τους, ἔμπαιναν στὶς βάρκες, ἔρριχναν τὰ δίχτυα στὴ λίμνη, ἐπιαναν ψάρια, τὰ πουλοῦσαν, καὶ ἀπ' αὐτὰ συντηροῦσαν τὶς οἰκογένειές τους. Ἦταν ἐργατικοὶ ἄνθρωποι αὐτοί, καὶ ὁ Χριστὸς εὐλογεῖ τὴν ἐργασία.

✓ Τοὺς διάλεξε λοιπὸν ὁ Χριστὸς γιατί ἦταν ἀδέρφια ἀγαπημένα, τοὺς διάλεξε γιατί ἦταν

ἄνθρωποι ἐργατικοί· τοὺς διάλεξε ὁμως καὶ γιὰ ἕναν ἀκόμη λόγο – ποιόν; Ἀγαποῦσαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, ἀγαποῦσαν τὸν πατέρα καὶ τὴ μάνα τους, ἀγαποῦσαν τὴ δουλειά, ἀλλὰ **πα-ραπάνω ἀπ' ὅλα ἀγαποῦσαν τὸ Θεό.** Καὶ ἀπό-δειξις εἶνε ὅτι, ὅταν ὁ Χριστὸς πῆγε ἐκεῖ στὴν παραλία, αὐτοὶ παραχώρησαν τὸ καΐκι τους, μπῆκε μέσα ὁ Χριστὸς, τό 'κανε ἄμβωνα, κι ἀπὸ 'κεῖ κήρυξε τὰ λόγια του, μίλησε στὰ πλή-θη ποὺ εἶχαν μαζευτῆ στὸ γυαλό. Ἄλλη ἀπό-δειξις εἶνε ὅτι, ὅταν ὁ Χριστὸς τοὺς εἶπε «Ῥί-ξετε τὰ δίχτυα νὰ ψαρέψετε», ἐνῶ ἡ ὥρα ἦταν ἀκατάλληλη γιὰ ψάρεμα, αὐτοὶ ὑπάκουσαν στὸ λόγο του· καὶ μόλις ἔρριξαν τὰ δίχτυα, ἐκεῖνα γέμισαν ἀπὸ ψάρια, κ' ἦταν τόσο πολλὰ ποὺ οἱ βάρκες βούλιαζαν! εὐλογία ἐξαιρετική.

Νά λοιπὸν γιατί ὁ Χριστὸς πῆγε ἐκεῖ καὶ διά-λεξε αὐτοὺς τοὺς τέσσερις· ἐπαναλαμβάνω, γιατί ἦταν ἀδέρφια ἀγαπημένα, ἦταν ἄνθρω-ποι ἐργατικοί - τῆς δουλειᾶς, καὶ προπαντὸς εἶχαν πάνω ἀπ' ὅλα τὸ Θεό. Ἔτσι, ὅταν ὁ Χρι-στὸς τοὺς εἶπε, Ἀφῆστε τὶς βάρκες καὶ τὰ δί-χτυα, ἀφῆστε τὸν πατέρα καὶ τὴ μάνα, ἀφῆ-στε τὸ σπίτι καὶ τὸ χωριό, αὐτοὶ **τ' ἄφησαν ὅ-λα, κι ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη τὸν ἀκολούθησαν** κ' ἔγιναν μαθηταὶ καὶ ἀπόστολοί του. Καὶ τέλος, ἀφοῦ ὁ Χριστὸς σταυρώθηκε καὶ ἀναστήθηκε, πήραν ῥαβδί ὀδοιπόρου, γύρισαν τὸν κόσμο ὅλο, κήρυξαν τὸ εὐαγγέλιο τῆς σωτηρίας, καὶ μάλιστα μαρτύρησαν γιὰ τὸ Χριστό· ὁ Πέτρος στὴ Ῥώμη, ὁ Ἀνδρέας στὴν Πάτρα τῆς Πελο-ποννήσου, καὶ οἱ ἄλλοι ἄλλοι.

Τί μᾶς λέει σήμερα, ἀγαπητοί μου, αὐτὴ ἡ περικοπὴ τοῦ εὐαγγελίου; Ὅτι σὰν αὐτοὺς τοὺς τέσσερις, ποὺ διάλεξε ὁ Χριστὸς, **ἔτσι θὰ ἤθελε νὰ γίνουμε ὅλοι.** Κ' ἐδῶ ὁ τόπος, τὸ χωριό μας, ἡ πόλις μας, ἡ κοινωνία μας, γιὰ νὰ ἔχουν τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ, **χρειάζονται τρία πράγματα.**

✓ Τὸ πρῶτο ποιό εἶνε· **νὰ εἴμαστε ὅλοι ἀγα-πημένοι.** Ὅπως ὁ Ἀνδρέας ἀγαποῦσε τὸν Πέ-τρο κι ὅπως ὁ Ἰάκωβος ἀγαποῦσε τὸν Ἰωάν-νη, ἔτσι καὶ μεταξύ μας νὰ βασιλεύῃ ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ὁμόνοια, νὰ μὴν ὑπάρχουν ἀνάμεσά μας κακίες καὶ μίση· νὰ εἴμαστε σὰν μιὰ οικογέν-εια. Τότε θὰ ἔχουμε τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ.

✓ Τὸ δεύτερο ποιό εἶνε· **νὰ εἴμαστε ἐργατικοί.** Σὰν ἱεροκήρυκας καὶ σὰν ἐπίσκοπος ἔχω πε-ράσει ἀπὸ πολλὰ χωριά, πεντακόσα - ἑξακόσα χωριά. Τί παρατήρησα λοιπὸν; • Πηγαίνω σὲ ἕ-να χωριὸ ἡμέρα καθημερινή. Πουθενά ἐργα-σία οἱ ἄντρες! κάθονται στὰ καφφενεῖα, παί-ζουν χαρτιά, φλυαροῦν, αἰσχρολογοῦν κ.τ.λ..

Στὰ χωράφια εἶνε μόνο οἱ ταλαίπωρες οἱ γυ-ναῖκες· αὐτὲς δουλεύουν σὰν τὰ ζῶα, ἐνῶ οἱ ἄντρες κάθονται, καπνίζουν καὶ πίνουν. Ἐδῶ δὲν ἀγαποῦν τὴ δουλειά. Τέτοια χωριά τί πε-ριμένεις, νὰ πάρῃ εὐλογία; δὲν ἔχουν προκο-πή. • Πηγαίνω σὲ ἄλλο χωριό. Τί βλέπω ἐδῶ; Ὅλες τὶς μέρες τῆς ἐβδομάδος, Δευτέρα - Τρί-τη - Τετάρτη - Πέμπτη - Παρασκευὴ - Σάββατο, ἄνθρωπος στὸ δρόμο δὲν ὑπάρχει, τὰ καφφε-νεῖα κλειστά. Εἶνε ὅλοι στὶς δουλειές· ὁ ἕνας στὸ χωράφι ὀργώνει μὲ τὸ τρακτέρ ἢ ποτίζει μὲ τὸ πιεστικό, ὁ ἄλλος στὸ ἀμπέλι ἢ στὶς ἐ-λιές, ὁ ἄλλος βόσκει στὴν πλαγιά τὸ κοπάδι ἢ στὸν κάμπο τὰ βόδια, ὁ ἄλλος χτίζει ἢ σοβα-τίζει στὴ σκαλωσιά, ὁ ἄλλος δουλεύει στὸ ξυ-λουργεῖο ἢ στὸ σιδηρουργεῖο ἢ στὸ φοῦρνο..., ὁ δάσκαλος στὸ σχολεῖο μὲ τὰ παιδιὰ· οἱ νοι-κοκυρὲς στὰ σπίτια συγυρίζουν, μαγειρεύουν πλένουν. Ψυχὴ δὲν βλέπεις ἔξω. Τὴν Κυριακὴ ὁμως εἶνε ὅλοι στὴν ἐκκλησία. Νά ἄνθρωποι εὐλογημένοι, ποὺ ἀξίζει νὰ τοὺς μιμηθῆς.

✓ Καὶ ἡ ἀγάπη χρειάζεται, καὶ ἡ ἐργατικότητα χρειάζεται, ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερο εἶνε **ἡ πί-στι καὶ ἡ εὐλάβεια στὸ Θεό, ἡ ζωὴ μέσα στὴν Ἐκκλησία.** Νὰ τὸν λατρεύουμε στὸ ναό μας τὶς Κυριακὲς καὶ τὶς ἑορτές, νὰ προσευχώμα-στε στὸ σπίτι μας καὶ νὰ τὸν παρακαλοῦμε πρῶι καὶ βράδυ, νὰ μελετοῦμε τὸ νόμο του, νὰ προσέχουμε στὰ λόγια του καὶ νὰ τηροῦμε τὶς ἐντολές του, νὰ φρουροῦμε τὴν καθαρό-τητα τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπὸ τὶς διάφορες αἰρέ-σεις (χιλιασμὸ κ.λπ.), νὰ βασιλεύῃ παντοῦ ὁ Χριστὸς, στὶς οἰκογένειες καὶ στὰ παιδιὰ μας, στὴν ἰδιωτικὴ καὶ τὴ δημοσίᾳ ζωὴ μας.

Δῶστε μου, ἕνα σπίτι, ἕνα χωριό, μιὰ ἐνο-ρία, μιὰ κοινωνία, ποὺ νὰ ζῆ ἔτσι, ὅπως ζοῦ-σαν οἱ πρόγονοί μας στὸν Πόντο, στὴ Μικρὰ Ἀσία, στὴ Μακεδονία, στὴ Θράκη, στὸ Μοριά καὶ στὰ νησιά μας, καὶ θὰ ἔχη τὴν εὐλογία τοῦ Χριστοῦ. Δὲν εἶνε ψέμα αὐτό – ποιός τό 'πε; Ἡ θρησκεία μας εἶνε ζωντανή, ὀλοζώντανη.

Ἐὰν τ' ἀκούσετε αὐτά, ἀγαπητοί μου, καὶ εἴστε μονοιασμένοι κι ἀγαπημένοι, καὶ εἴστε φιλόπονοι κ' ἐργατικοί, καὶ ἀγαπᾶτε τὴ θρη-σκεία μας καὶ ἐκκλησιάζεστε τακτικὰ καὶ τὰ παιδιὰ σας τὰ ἀνατρέφετε ὅπως θέλει ὁ Χρι-στὸς, τότε **«χῶμα θὰ πιάνετε καὶ μάλαμα θὰ γίνεταί».** Μὲ τὴν εὐχὴ αὐτὴ τελειώνω καὶ εὔ-χομαι, ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς διὰ πρεσβει-ῶν τῆς Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν ἁγίων νὰ εἶνε πάντα μαζί σας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**



ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2100	Κυριακὴ Γ' Ματθαίου (Μαθθ. 6,22-33) 17 Ἰουνίου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Χριστιανέ, γιατί ταράζεσαι;

«Μὴ μεριμνήσητε εἰς τὴν αὐριον· ἡ γὰρ αὐριον μεριμνήση τὰ ἑαυτῆς· ἀρκετὸν τῇ ἡμέρᾳ ἡ κακία αὐτῆς» (Μαθθ. 6,34)

-**Τί** θὰ γίνουμε; Τί θὰ φᾶμε; Τί θὰ πιοῦμε; Τί θὰ ντυθοῦμε; Τί θὰ ...; Νά, ἀγαπητοί μου, σκέψεις ποὺ δὲν ἀφήνουν νὰ ἠρεμήσῃ ὁ ψυχικὸς κόσμος τοῦ ἀνθρώπου. Νά **σκέψεις** οἱ ὁποῖες σὰν κύματα, ποὺ διαδέχονται ἀδιάκοπα τὸ ἓνα τὸ ἄλλο, δημιουργοῦν ζάλη, ζάλη σοβαρὴ, στὰ κεφάλια τῶν ἀνθρώπων. Νά σκέψεις, ποὺ σὰν ἀγκάθια συμπνίγουν τὸν σπόρο τοῦ λόγου τοῦ εὐαγγελίου καὶ δὲν τὸν ἀφήνουν νὰ καρποφορήσῃ (βλ. Μαθθ. 13,7. Μάρκ. 4,7,18-19. Λουκ. 8,7). Νά σκέψεις ποὺ σὰν μαῦρα καὶ ἀπαίσια φτερωτὰ ὄρνεα πετᾶνε στὸν πνευματικὸ ὀρίζοντα τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ὁ ταλαίπωρος προσπαθεῖ νὰ τὰ διώξῃ, ἀλλ' αὐτὰ ἔρχονται μέρα μετὴν ἡμέρα ὅλο καὶ περισσότερα καὶ γίνονται ὅλο καὶ πιὸ ἐνοχλητικά.

Ἔτσι **ἡ ζωὴ** τοῦ ἀνθρώπου γίνεται **ἓνα μαρτύριο**. Γιατί συμβαίνει αὐτό;

Ὁ ἄνθρωπος, ἀγαπητοί μου, ζῆ μέσα σὲ **μέριμνες** πολλὰ καὶ ποικίλες. Ἄνησχεῖ, ταράζεται, τρέμει ὅπως τρέμουν τὰ φύλλα τῶν δέντρων ὅταν φυσᾷ δυνατὸς ἄνεμος. Τὸ αὐριό γιὰ τὸν ἑαυτό του, τὴν οἰκογένειά του, τὴν κοινωνία, τὸ ἔθνος, τὴν ἀνθρωπότητα τοῦ φαίνεται σκοτεινὸ. –Τί θὰ γίνουμε;... ἀκούγεται ἀπὸ τὰ στόματα ὄλων μας. Κι ἂν ἀκόμα δὲν τὸ λέῃ ἡ γλῶσσα μας, πάντως ἡ καρδιά μας εἶνε ταραγμένη, ταραγμένη περισσότερο ἀπ' ὅ,τι εἶνε ὁ ὠκεανὸς ὅταν ἄνεμοι ὀρμητικοὶ σηκώνουν ἐκεῖνα τὰ τεράστια κύματα.

● Σὰν νὰ μὴν ἔφταναν οἱ φροντίδες καὶ οἱ κόποι, στοὺς ὁποίους ὁ ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς μας ὑποβάλλεται κάθε μέρα γιὰ ν' ἀντιμετωπίσῃ τὰ διάφορα ζητήματα τοῦ **σήμερα**, προστίθεται ἐπὶ πλέον σ' αὐτὰ καὶ **ἡ μέριμνα γιὰ τὸ αὐριό**, ἡ ἀγωνία πῶς θὰ λύσουμε προβλήματα τοῦ μέλλοντος, ποὺ ἀκόμα δὲν ἔχουν ἔρθει μπροστά μας. Τὸ **παρὸν** μᾶς καλεῖ σὲ ἐργασία

ἐντατικὴ καὶ συνεχῆ, κ' ἐμεῖς ἀσχολούμεθα διαρκῶς μὲ τὸ **μέλλον**. Ξέρετε πῶς μοιάζουμε; εἴμαστε σὰν ἓνα πλοίαρχο ποῦ, ἀντὶ νὰ κοιτάζῃ πῶς θὰ ξεπεράσῃ τὸ κύμα ποὺ εἶνε ἐμπρὸς στὴν πλῶρη τοῦ πλοίου του, αὐτὸς σκέπτεται πῶς θὰ ἀντιμετωπίσῃ τὰ κύματα ποὺ μόλις διακρίνονται στὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντος.

Ἄνθρωπε! τακτοποίησε ὅσο μπορεῖς πιὸ καλὰ τὸ παρὸν· μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν καὶ τὸ αὐριό, ἐὰν ἀνατεῖλῃ, θὰ εἶνε ἀσφαλῶς καλύτερο. Ποιὸς ὁ λόγος νὰ ταράζεσαι ἀπὸ τώρα γιὰ κάτι ποὺ ἀκόμα δὲν ἀνέκυψε; Δὲν ἀκούς τί λέει ὁ Χριστός; Φτάνουν, λέει, οἱ φροντίδες καὶ ὁ βασανισμὸς ποὺ ἔχετε γιὰ τὴ σημερινὴ ἡμέρα, μὴ φορτωθῆτε καὶ βάσανα τῆς ἡμέρας ποὺ ἀκόμη δὲν ἦρθε. Τὴ στιγμὴ ποὺ εἴστε ἤδη πιεσμένοι ἀπὸ ἀρκετὴ δυσκολία, εἶνε παράλογο νὰ προσθέτετε καὶ ἄλλη δυσκολία πρὶν τὴν ὥρα της. Ἡ θεία πρόνοια ἀναθέτει σὲ κάθε ἄνθρωπο τὴν κάθε ἡμέρα τῆς ζωῆς του νὰ σηκώσῃ ἓνα ὠρισμένο βᾶρος. Εἶνε ἀρκετὸ αὐτό, δὲν χρειάζεται νὰ προστεθῇ κι ἄλλο. Ἔσεῖς περιορισθῆτε νὰ σηκώσετε αὐτὸ ποῦ σᾶς ἔχει ἀνατεθῆ σήμερα· μὲ τὰ αὐριανὰ βάρη θὰ ἀσχοληθῆτε αὐριό. «Μὴ μεριμνήσητε εἰς τὴν αὐριον· ἡ γὰρ αὐριον μεριμνήση τὰ ἑαυτῆς· ἀρκετὸν τῇ ἡμέρᾳ ἡ κακία αὐτῆς» (Μαθθ. 6,34).

Ἄλλὰ **γιατί ταράζεται** τόσο πολὺ ὁ ἄνθρωπος; γιατί τόσο πολὺ φοβᾶται τὸ μέλλον; γιατί ἡ μέριμνα γιὰ τὴν αὐριανὴ ἡμέρα πιέζει τὰ στήθη τῆς ἀνθρωπότητος σὰν ἐφιάλτης;

Νά γιατί. Διότι ὁ ἄνθρωπος **δὲν πιστεύει στὴν Θεία Πρόνοια**· εἶνε ἢ ἄπιστος ἢ ὀλιγόπιστος. Δὲν εἶνε ὠπλισμένος μὲ τὸ ὄπλο τῆς πίστεως. Γι' αὐτό, μόλις σκεφτῆ τὸ μέλλον, τὸν κυριεύει ὁ πανικός. Νομίζει πῶς εἶνε ἔρημος στὸν κόσμο καὶ δὲν ὑπάρχει δύναμις ἰκανὴ νὰ τὸν προστατεύσῃ. Αὐτὴ ἡ **ἀπιστία ἢ ὀλιγοπι-**

στία του εἶνε ἀδικαιολόγητη. Τοῦ εἶνε τόσο δύσκολο νὰ τὴν ὑπερνήκηση;

✓ **Δὲν** ἀκούει τὸ Χριστὸ πού μᾶς λέει· «*Μὴ ταρασσέσθω ὑμῶν ἡ καρδιά· πιστεύετε εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς ἐμέ πιστεύετε*»· μὴν ἀφήνετε τὴν καρδιά σας νὰ ταραζέται· ἔχετε πίστι στὸ Θεὸ καὶ σ' ἐμένα (Ψαλμ. 14,1);

✓ **Δὲν** μελετᾷ τὸ Εὐαγγέλιο, νὰ δῆ ὅτι μέσα στὶς σελίδες του ὁ Κύριος δίνει τόσες πολυτιμες ὑποσχέσεις καὶ βεβαιώσεις, ὅτι παρακολουθεῖ μὲ ἀγάπη καὶ ἐνδιαφέρον πατρικὸ τὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου καὶ σ' αὐτὲς ἀκόμη τὶς ἐλάχιστες λεπτομέρειες;

✓ **Δὲν** ἐμπιστεύεται τὴ ζωὴ του σ' Ἐκεῖνον πού τρέφει τὰ πουλιὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ντύνει τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ μὲ στολὲς πού τὴ μεγαλοπρέπειά τους θὰ ζήλευαν καὶ βασιλιᾶδες;

✓ **Δὲν** βλέπει ὅτι πάνω ἀπὸ τὰ ἀνθρώπινα πράγματα ἀπλώνεται κάποιον μεγάλο χέρι· τὸ χέρι τοῦ παντοδύναμου καὶ πάνσοφου καὶ πανάγαθου Δημιουργοῦ, πού μοιράζει ἀκατάπαυστα τὶς δωρεές του (τροφὴ, νερό, φῶς, ἀέρα...) στὰ ζῶα καὶ δὲν ἀφήνει νὰ πεθάνουν ἀπὸ τὴν πείνα οὔτε αὐτὰ τὰ νεογέννητα πουλάκια τῶν κοράκων;

Ἄν λοιπὸν ὁ Πλάστης φροντίζει γιὰ τὰ νεογέννητα κοράκια, πῶς θ' ἀφήσῃ ἔξω ἀπ' τὴ φροντίδα του τὸν ἄνθρωπο, τὸν ὁποῖο ἔπλασε καὶ τὸν ὥρισε βασιλέα τῆς Γῆς; Καὶ ἐὰν παρέχῃ στὰ ζῶα τὰ μέσα γιὰ νὰ ἐκπληρώνουν αὐτὰ τὸν προορισμό τους, πῶς θ' ἀφήσῃ ἀπροστάτευτο τὸν ἄνθρωπο; Ἡ ἀπλὴ **λογικὴ**, ἡ καθημερινὴ **πειρα**, ἡ **φύσι** γύρω μας, καὶ πρὸ παντὸς ὁ γραπτὸς λόγος τοῦ Θεοῦ, **τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιο**, στηρίζουν τὴν πίστι καὶ ἀποκρούουν τὰ αὐθαίρετα συμπεράσματα κατὰ τῆς θείας προνοίας, στὰ ὁποῖα μόνο μιὰ ἀπιστὴ καρδιά κ' ἔνα χαλασμένο μυαλὸ μποροῦν νὰ καταλήξουν.

● Ἀκούσαμε σήμερα τὸ Χριστὸ στὸ εὐαγγέλιο νὰ λέῃ· «*Μὴ μεριμνᾶτε τῇ ψυχῇ ὑμῶν τί φάγητε καὶ τί πίνητε, μηδὲ τῷ σώματι ὑμῶν τί ἐνδύσησθε*», δηλαδή· μὴ φροντίζετε μὲ ἀγωνία γιὰ τὴ ζωὴ σας τί θὰ φάτε καὶ τί θὰ πιῆτε, μήτε γιὰ τὸ σῶμα σας τί θὰ ντυθῆτε (Ματθ. 6,25). Τὰ λόγια αὐτὰ **κάποιοι τὰ παρεξηγοῦν**.

–Τί λοιπὸν, θὰ μᾶς ποῦν ἀμέσως αὐτοί, δὲν πρέπει δηλαδή ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐργάζεται; μὰ τότε, ἂν ὅλα τὰ περιμένῃ ἀπὸ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, αὐτὸ δὲν εἶνε **μοιρολατρία**;...

Τοὺς ἀπαντοῦμε μὲ συντομία τὰ ἑξῆς.

Δὲν ἔχετε δίκιο. Παρεξηγεῖτε ἢ μᾶλλον διαστρέφετε τὴν ἔννοια τῶν λόγων τοῦ Εὐαγγ.

γελίου. Ὁ Χριστὸς δὲν καταδικάζει τὴν **ἐργασία**· ἀντιθέτως, αὐτὸς τὴν διέταξε, τὴν δίδαξε καὶ τὴν καθάγιασε μὲ τὸ ἔμπρακτο παράδειγμα του, ὅπως γνωρίζουμε. Ἐκεῖνο πού καταδικάζει ὁ Χριστὸς εἶνε μόνο **ἡ ἀγχώδης μεριμνα** γιὰ τὴν αὐριανὴ ἡμέρα **καὶ ἡ ἐναγώνιος φροντίδα**, ἡ ὁποία κατατρώει τὴν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου ὅπως τὸ σκουλήκι τρώει τὸ ξύλο. Δὲν εἶπε τὸ Εὐαγγέλιο, «Ὅλα, ἄνθρωπε, νὰ τὰ περιμένῃς ἀπὸ τὸ Θεὸ» – πού εἶνε μοιρολατρικὸ· οὔτε ὅμως ἐπιδοκιμάζει τὸ ἀντίθετο ἐκεῖνο «Γιὰ ὅλα, ἄνθρωπε, στηρίξου ἀποκλειστικὰ στὸν ἑαυτὸ σου, στὶς δικές σου δυνάμεις, στὴ δική σου εὐφυΐα καὶ δραστηριότητα» – πού εἶνε ἐγωιστικὸ. Γιατὶ ὅσο κι ἂν κοπιάσῃ ὁ ἄνθρωπος, ὅλες αἱ προσπάθειές του, ὅλοι οἱ κόποι του, ὅλοι οἱ ἀγῶνες του θ' ἀποτύχουν, ἂν ἔχη τὸ Θεὸ ἀντιμέτωπο. Καὶ θὰ τὸν ἔχη ἀντιμέτωπο, ἐὰν νομίζῃ ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶνε τὸ πᾶν, ἐὰν δὲν βαδίζει σύμφωνα μὲ τὶς θεοδίδακτες ἀρχές τοῦ Εὐαγγελίου, ἐὰν σὲ κάθε ἔργο του, καὶ στὸ ἐλάχιστο, δὲν ὑψῶνῃ μὲ ταπεινῶσι τὰ μάτια τῆς ψυχῆς του πρὸς τὰ ἄνω, ἐπικαλούμενος τὴ βοήθεια Ἐκεῖνου πού ἔχει τὴ δύναμι νὰ διαλύῃ τὶς βουλὲς τῶν ἐθνῶν καὶ τὰ σχέδια τῶν ἀρχόντων τους σὰν ἀσθενικὰ συννεφάκια. Γι' αὐτὸ τὸ Εὐαγγέλιο προτρέπει· **ἐργάζεσθε μὲν, ἀλλὰ «μὴ μεριμνᾶτε»**· ναὶ μὲν μὴ μένετε ἀργοί, ἀλλὰ καὶ μὴ γίνεστε ἄπληστοι. Ὁ συνδυασμὸς αὐτὸς καὶ ἡ ἰσορροπία βρίσκεται στὸν ἄλλο λόγο τοῦ Χριστοῦ· «*Ζητεῖτε πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν*» (ἐ.ἀ. 6,33).

Ἀγαπητοί μου! Ἡ ταραχὴ, ἡ ἀνησυχία, ἡ ἀγωνία, ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος γιὰ τὸ μέλλον, ὅλα αὐτά, εἶνε **καρποὶ τῆς ὀλιγοπιστίας μας στὴν θεία Πρόνοια**. Ταραζόμαστε, γιατί δὲν ἔχουμε βαθειὰ πίστι στὸ Θεὸ, τὸν Κύριο τῶν δυνάμεων. Ἀγωνιοῦμε, γιατί τὴ ζωὴ μας, τὶς ὑποθέσεις μας, τὰ ἔργα μας, ὅλα τὰ ἔχουμε ἐξαρτήσῃ ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη δύναμι, ἡ ὁποία ἀποδεικνύεται ὅτι εἶνε μιὰ λεπτὴ - λεπτὴ κλωστή· ἡ κλωστή αὐτὴ κόβεται, κ' ἐμεῖς πέφτουμε στὸ κενὸ μὲ φωνὲς ἀλλοφροσύνης. Κι ὅτι αὐτὴ εἶνε ἡ βαθύτερη αἰτία ὅλης τῆς ταραχῆς καὶ τῆς δικῆς μας ζωῆς καὶ τῆς ζωῆς τῶν ἄλλων, θὰ πεισθοῦμε, ἐὰν «*ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα*» (θ. Λεϊτ.). Τότε θὰ δοῦμε, ὅτι τὴν ταραχὴ μας θὰ διαδεχθῇ εἰρήνη βαθειά, ἡ εἰρήνη τοῦ Χριστοῦ!

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος



ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2101	Γενέθλιον Ἰωάννου Προδρόμου Κυριακὴ 24 Ἰουνίου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Χαρά, ἀλλὰ καὶ εὐθύνη γιὰ τὴν ἀνατροφή

«...Καὶ πολλοὶ ἐπὶ τῇ γεννήσει αὐτοῦ χαρήσονται» (Λουκ. 1,14)

Ἐορτὴ σήμερα, ἀγαπητοί μου, ἑορτὴ μεγάλη. Ἐορτάζει ἓνας ἅγιος πού τὸν ἐπαίνεσε ὄχι ἄνθρωπος ἢ ἄγγελος ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ὁποῖος εἶπε ὅτι, μέσα στὰ δισεκατομμύρια παιδιὰ πού γεννοῦν οἱ γυναῖκες, δὲν γεννήθηκε ἄλλος μεγαλύτερος ἀπὸ τὸν **Ἰωάννην τὸν Πρόδρομο** (βλ. Ματθ. 11,11. Λουκ. 7,28). Γι' αὐτὸ καὶ ἡ Ἐκκλησία μας τὸν τιμᾷ ἰδιαίτερως. Ἄλλοι ἅγιοι ἑορτάζουν μιὰ φορὰ τὸ χρόνο, αὐτὸς ὁ ἅγιος **ἑορτάζει πολλές φορές**: στὶς 23 Σεπτεμβρίου ἔχουμε τὴν σύλληψί του, σήμερα 24 Ἰουνίου ἔχουμε τὸ γενέθλιο - τὴ γέννησί του, τὶς 29 Αὐγούστου ἔχουμε τὴν ἀποτομὴ τῆς τιμίας κεφαλῆς του, στὶς 24 Φεβρουαρίου ἔχουμε τὴν Α' καὶ τὴν Β' εὔρεσι καθὼς καὶ στὶς 25 Μαΐου τὴν Γ' εὔρεσι τῆς τιμίας κεφαλῆς του, καὶ τέλος τὴν ἐπομένῃ τῶν Θεοφανείων (7 Ἰανουαρίου) ἔχουμε τὴν σύναξί του.

Ἄς ρίξουμε ἓνα βλέμμα στὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο (Λουκ. 1,1-21,57-68,76,80), τὸ ὁποῖο περιέχει **μία εὐχάριστη εἴδησι**. Ποία εἶνε εἴδησις αὐτή;

Ἐπῆρχε, λέει, ἓνα **ἀνδρόγυνο**, τὸ ὁποῖο δὲν ἦταν σὰν τὰ σημερινὰ ἀντρόγυνα πού δὲν τρῶνε γλυκὸ ψωμί ἀλλὰ κάθε μέρα τσακώνονται· ἦταν **ὑπόδειγμα**, ἀγαπημένο, ἀντρόγυνο πίστεως προσευχῆς καὶ νηστείας. Ὁ σύζυγος ἦταν ὁ **Ζαχαρίας** καὶ ἡ γυναίκα ἦταν ἡ **Ἐλισάβετ**.

Ζοῦσαν εἰρηνικά, ἀλλὰ στὴν καρδιά τους ὑπῆρχε μιὰ λύπη, ἓνα κάρβουνο ἀναμμένο πού τοὺς ἔκαιγε· κι αὐτὸ ἦταν ἡ **ἀτεκνία**. Τὰ χρόνια εἶχαν περάσει, τὰ μαλλιά τους εἶχαν ἀσπρίσει, γέρασαν, μὰ παιδί δὲν εἶχαν.

Καὶ ξαφνικά ὁ Κύριος ἐξεπλήρωσε τὴν ἐπιθυμία τους. Ὅπως ἀκούσαμε, τὴν ὥρα πού ὁ Ζαχαρίας λειτουργοῦσε, ἄγγελος, ὁ ἀρχάγγελος Γαβριήλ, τοῦ ἔφερε τὴ χαρμόσυνη εἴδησι ὅτι θὰ γεννήσῃ υἱόν. «Ἔσται γὰρ μέγας ἐ-

νώπιον τοῦ Κυρίου», λέει, «καὶ πολλοὶ ἐπὶ τῇ γεννήσει αὐτοῦ χαρήσονται», πολλοὶ θὰ χαροῦν γιὰ τὴ γέννησί του (Λουκ. 1,15,14). Δυσπίστησε ὁ Ζαχαρίας. Εἶνε ποτὲ δυνατόν, εἶπε, νὰ γεννήσῃ μιὰ γριά ἐξήντα-ἑβδομήντα χρονῶν; πότε ἀκούστηκε; Αὐτὸ εἶνε ἀδύνατο.... Γιὰ τὴν δυσπιστία αὐτὴ τιμωρήθηκε, ἔμεινε ἄφωνος· καὶ μόνο μετὰ τὴ γέννησι, τὴν ὀγδόη ἡμέρα πού τὸ παιδί ἔλαβε τὴν περιτομή, τότε ἡ σιωπὴ του λύθηκε, ἀφοῦ βεβαίωσε γραπτῶς ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ παιδιοῦ εἶνε «**Ἰωάννης**» (ἔ.ἀ. 1,63).

Πολλοί, ἀγαπητοί μου, ἔχουν τὸ ὄνομα **Ἰωάννης**. Τί θὰ πῆ **Ἰωάννης**; Εἶνε ἑβραϊκὴ λέξις πού σημαίνει «**δῶρο Θεοῦ**». Καὶ ὄντως ὁ Πρόδρομος ἦταν Θεοῦ δῶρο, καὶ ἡ θαυμαστὴ γέννησί του **ἔδωσε χαρὰ** ὄχι μόνο στοὺς γονεῖς του ἀλλὰ σὲ ὅλο τὸν κόσμο. Θέλω ὅμως νὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχή σας στὸ ὅτι ὄχι μόνο ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος ἀλλὰ καὶ **κάθε παιδί** πού γεννιέται **εἶνε δῶρο** καὶ **θαῦμα** τοῦ Θεοῦ.

Μὴ βλέπουμε τὰ πράγματα αἰσχρά· αἰσχρὰ δὲν ὑπάρχουν, αἰσχροὶ ἄνθρωποι ὑπάρχουν. Ὁ Θεὸς «**πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησε**» (Ψαλμ. 103,24). Ὄρισε νὰ γεννιέται τὸ παιδί ὅπως γνωρίζουμε. Κι ὅπως τὸ δέντρο ἔχει ρίζα, ἔτσι κ' ἐμεῖς ἔχουμε ρίζα· ρίζα μας εἶνε ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα πού μᾶς γέννησαν. **Μυστήριο μεγάλο ἀποτελεῖ ἡ γέννησι τοῦ παιδιοῦ**, καὶ ἀπορῶ πῶς ὑπάρχουν ἄπιστοι. Ἐργαστήριο εἶνε ἡ μήτρα τῆς γυναίκας. Μέσα ἐκεῖ, σὰν σὲ γλάστρα πού πέφτει σπόρος καὶ βγαίνει ἓνα λουλούδι, ἔτσι πέφτει ἓνα πραγματάκι τόσο μικρὸ ὅσο τὸ κεφάλι μιᾶς καρφίτσας· τόσο εἴμαστε στὴν ἀρχή. Ἐκεῖνο εἶνε ἄνθρωπος. Ἡ ἐπιστήμη ἀποδεικνύει ὅτι ἅμα τῇ συλλήψει τὸ γονιμοποιημένο ὠάριο εἶνε τέλειος ἄνθρωπος ἐν τῷ γίνεσθαι. Κι ὅπως ἀπὸ ἓνα μικρὸ σπόρο πού πέφτει στὴ γῆ γίνεται ἓνα πελώριο δέντρο,

ἔτσι καὶ ἀπὸ τὸ σπέρμα τοῦ ἀνδρός, ἓνα ἐλάχιστο πρᾶγμα, γεννιέται ἓνας ἄνθρωπος!

“Ἐνα **θαῦμα** λοιπὸν εἶνε τὸ παιδί. Ἔχω ὑπ’ ὄψιν μου κάποιον στὴν Ἀθήνα πού δὲν πίστευε τίποτα· καὶ πῶς πίστεψε, ποιός τὸν ἔπεισε, ἱεροκήρυκας ἢ δεσπότης; Ὅταν ἡ γυναίκα του γέννησε, τότε αὐτὸς πίστεψε. Τὸ κλάμα τοῦ παιδιοῦ φωνάζει· Ὑπάρχει Θεός! (Ὅπως καὶ κάποιος φυσιοδίφης πού ἔλεγε στὰ λουλούδια· Μὴ φωνάζετε τόσο πολὺ, μὲ ξεκουφάνατε! Τί τοῦ φώναζαν τὰ λουλούδια· Ὑπάρχει Θεός!). Ξέρω καὶ κάποιον ἄλλο στὴ Φλώρινα. Ἦταν ἀδιάφορος, μὰ τώρα πηγαίνει τακτικὰ στὴν ἐκκλησία. Πῶς ἄλλαξε; Παντρεύτηκε, γέννησε ἡ γυναίκα του ἓνα χαριτωμένο ἀγοράκι, αὐτὸς σηκώνεται πέντε φορὲς τὴ νύχτα καὶ πάει νὰ τὸ δῆ, κι ἀπὸ τότε ἔγινε πιστός. Γι’ αὐτὸ σπανίως θὰ δῆτε οἰκογενειάρχες ἄπιστους· μέσα στὸ σπίτι βλέπουν τὸ θαῦμα τῆς δημιουργίας.

Θαῦμα λοιπὸν τὸ παιδί. Ἄλλ’ ἀκριβῶς γι’ αὐτὸ καὶ τὸ ἔγκλημα ἐναντίον τοῦ παιδιοῦ, οἱ ἀπαίσιες **ἐκτρώσεις**, εἶνε πολὺ βαρὺ. Ὑπάρχει βαρύτερο ἀπ’ τὸ νὰ σκοτώσης ἓνα ἀνυπεράσπιστο παιδί; ἀμφιβάλλω ἂν συγχωρῆται. Γι’ αὐτὸ μάλλιασε ἡ γλῶσσα μου νὰ φωνάζω στοὺς ναούς· Δολοφόνοι, πού σκοτώνετε τὰ παιδιά! καὶ εἶστε μέσ’ στὴν ἐκκλησία· ποιό τὸ ὄφελος ἀπὸ τὸν ἐκκλησιασμό; Καὶ ἐνῶ ὡς ἔθνος σβήνουμε, ἡ μετάνοια γιαιτρῶν νοσοκόμων γονέων σπανίζει. Ὅταν ἦμουν ἱεροκήρυκας στὴν Ἀθήνα, ἐξέπνεε μιὰ γερόντισσα 90 χρονῶν καὶ μὲ κάλεσε νὰ πάω νὰ τὴ δῶ. –Ἄχ, λέει, πάτερ μου, κάρβουνο ἔχω καὶ μὲ καίει 75 τώρα χρόνια. –Τί κάρβουνο; –Ὅταν ἦμουν 25 χρονῶν, ὁ ἄντρας μου μὲ παρέσυρε καὶ σκότωσα τὸ παιδί μου! Καὶ κλάμα κλάμα... Μεγάλο τὸ ἀμάρτημα· φοβοῦμαι καμμιά τιμωρία δεινὴ. Δολοφόνοι! Πῶς θ’ ἀποφύγουμε τὴν ὀργὴ τοῦ Θεοῦ;

* * *

Δῶρο Θεοῦ, ἀγαπητοί μου, τὸ παιδί· καὶ ὡς θεῖο δῶρο πρέπει νὰ δεχώμαστε τὴ γέννησί του. Ἄλλ’ ἀρκεῖ μόνο νὰ γεννήσης τὸ παιδί; Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος λέει· Τὸ νὰ γεννήσης δὲν εἶνε τόσο δύσκολο, εἶνε φυσικὸς νόμος σὲ ὅλη τὴ ζωολογικὴ κλίμακα· καὶ τὰ γατιά καὶ τὰ σκυλιὰ καὶ οἱ τίγρεις καὶ οἱ λέοντες γεννοῦν. Πατέρα καὶ μητέρα θὰ σὲ πῶ ὄχι ὅταν γεννήσης ἀλλὰ ὅταν – τί; ὅταν ἀναθρέψης τὸ παιδί. Τὸ παιδί ἔχει ἀνάγκη ἀνατροφῆς. Ὅχι τὸ γεννᾶν ἀλλὰ τὸ ἀνατρέφειν σὲ ἀναδεικνύει πατέρα καὶ μητέρα. Τί νὰ ποῦμε ὡς πρὸς τὴν **ἀνατροφή**; Θὰ χρειαζόταν ἰδιαιτέρος λόγος. Συντέμνω τὸν λόγο καὶ λέγω μόνο τὰ ἐξῆς.

Τὸ παιδί ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ καλλιέργεια, καλ-

λιεργεῖα πνευματικὴ. Σήμερα **τὰ παιδιά μένουν ἀκαλλιέργητα πνευματικῶς καὶ τεραστία εὐθύνη φέρουν οἱ γονεῖς**.

Ἄλλοτε στὴν εὐλογημένη πατρίδα μας, Πόντο, Θράκη, Μακεδονία, κάθε Κυριακὴ ὅλα τὰ παιδιά ἦταν στὴν ἐκκλησία. Τώρα εἶνε ἐλάχιστα. Τὰ ἄλλα ποῦ βρίσκονται; Ἐμένα ρωτᾶτε; ρωτῆστε τὸν ἑαυτὸ σας. **Τὰ κακομάθαμε**, κοιμοῦνται ἀργὰ βλέποντας ταινίες, καὶ τὸ πρῶτο δὲν ξυπνοῦν, δὲν ὑπάρχει παιδί νὰ σηκώση λαμπάδα κ’ ἐξαπτέρυγο.

Ἄλλοίμονο στὴ μάνα πού δὲν φέρνει τὰ παιδιά τῆς στὴν ἐκκλησία, νὰ κάνουν τὸ σταυρὸ τους, νὰ παρακαλέση τὸ Θεὸ νὰ γίνουν ἄνθρωποι. Ἀπὸ παιδιά πού δὲν ἐκκλησιάζονται, νὰ τὸ θυμάστε, θὰ βγοῦν θηρία. Ποῦ μιλάω, σὲ πέτρες; Ὅμιλῶ μὲ γεγονότα. Πρὶν τὸ 1950 σὲ κάποιο χωριὸ τῶν Γρεβενῶν, ἓνας γέρος μοῦ ἔλεγε· Εἶχαμε ἐδῶ ἓνα χαριτωμένο ξανθὸ ἀγοράκι, τὸ ἔπαιρνα στὴν ἀγκαλιά μου, τὸ φίλευα καραμέλλες· ἀλλὰ **ἀνετράφη μέσα σὲ ἄθρη οἰκογένεια** κι ὅταν μεγάλωσε τί ἔγινε· σφαγέας! βγήκε στὸ βουνὸ καὶ σκότωσε ἀνθρώπους, τρακόσους ἔσφαξε μὲ τὸ μαχαίρι...

Θεέ μου Θεέ μου! Τὸ ἀγριώτερο θηρίο δὲν εἶνε ἡ τίγρις καὶ τὸ λιοντάρι· παιδιά πού δὲν ἐκκλησιάζονται, δὲν πᾶνε στὸ κατηχητικὸ σχολεῖο, δὲν ἐξομολογοῦνται, δὲν κοινοῦν, παιδιά πού κοιμοῦνται τὴν ὥρα πού ἡ Ἐκκλησία προσεύχεται, τὰ παιδιά αὐτὰ θὰ γίνουν αὔριο **μάστιγα τῆς κοινωνίας**.

Ἔχετε εὐθύνη οἱ γονεῖς, νὰ φυτέψετε στὶς καρδιὲς τῶν παιδιῶν σας ὅ,τι εὐγενές, ὠραῖο καὶ ὑψηλὸ ἔχει ἢ παράδοσί μας.

Τελείωσα. Ἀναθρέψτε τὰ παιδιά σας ὅπως ἡ Ἐλισάβετ καὶ ὁ Ζαχαρίας τὸν Ἰωάννη, ὅπως οἱ πρόγονοί μας, μὲ τὰ διδάγματα τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ τότε μέσα ἀπ’ αὐτὰ θὰ βγῆ μία νέα κοινωνία μὲ μέλλον φωτεινὸ. Διαφορετικά, ξέρετε τί θὰ γίνῃ; Ἔσεῖς θὰ πεθάνετε, ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι, πού θὰ βλέπουν ἓνα παιδί τρομοκράτη - ἐγκληματία, θὰ λένε· «**Ἀνάθεμα** στὴ μάνα πού τὸ γέννησε καὶ στὸν πατέρα πού τὸν ἔσπειρε». Ἄν δὲν θέλετε ν’ ἀκουστοῦν τέτοια πικρὰ λόγια, προσπαθῆστε νὰ δώσετε χριστιανικὴ καὶ ἐθνικὴ ἀνατροφή, ὥστε οἱ ἄνθρωποι νὰ λένε γιὰ τὸ παιδί σας· «**Εὐλογημένοι** οἱ γονεῖς πού τὸ γέννησαν». Ὅχι μόνο γεννᾶν ἀλλὰ καὶ ἀνατρέφειν τὰ παιδιά, αὐτὸ μᾶς διδάσκουν σήμερα τὰ γενέθλια τοῦ Προδρόμου.

Εἶθε ὁ Κύριος νὰ δώση, τὰ φτωχὰ μου λόγια νὰ τὰ αἰσθανθῆτε. Προσπαθῆστε· **τὰ παιδιά σας κοντὰ στὸ Χριστό!** διαφορετικά, χαθήκαμε.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**